

Arrest

nr. 215 971 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 augustus 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 2 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 11 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. U bent geboren in de wijk Yarmouk maar zou in de wijk Ad-Dora (subwijk As-Saha) hebben gewoond. U bent een Arabier en soennitisch moslim.

In 1987 overleed uw vader ten gevolge een ziekte. Na zijn dood ging uw moeder zelf uit werken, en bekleedde zij een administratieve functie in één van de paleizen van toenalig president Saddam Hussein. Uw moeder was tevens lid van de toen regerende Baath-partij. Ook uw oudste broer A.(...)a was lid van de Baath en werkte als designer in het paleis. Uw andere broer, A.(...)i, was een hooggeplaatst militair. Zelf studeerde u boekhoudkunde.

Van 6 januari 2007 tot 3 april 2009, verbleef u in Damascus, Syrië, omdat u op de vlucht was voor het sektarisch geweld in Bagdad. In 2009 keerde u terug naar Bagdad, uw moeder was ziek geworden, en zette u uw studies verder. In 2012 behaalde u uw diploma van boekhouder. In de periode 2011-2012 werkte u een jaar lang voor een ministerie en was u verantwoordelijk voor de drukkerij die formulieren voorzag aan de verschillende gemeenteadministraties. Hierna ging u aan de slag in een computer- en internetwinkel.

Op 31 december 2014 geraakte u gewond toen u passeerde aan een bushalte waar een autobom tot ontploffing werd gebracht. Uw voeten waren verbrand en het bot in uw knie werd geraakt.

Op 10 augustus 2015 was u aan het werk in de computerwinkel toen vier militieleden van 'Asaib Ahl Al-Haqq' binnenkwamen en van u eisten dat u met hen zou meestrijden tegen Daesh en de soennieten. U kreeg één week tijd om u hierop voor te bereiden en u vervolgens op hun plaatselijke kantoor, bij jullie in de wijk, aan te melden. U zag dit helemaal niet zitten en verliet de volgende dag het ouderlijk huis en ging logeren bij een goede vriend. Op de vierde dag zou uw moeder, die op weg was naar de markt, zijn aangesproken door militieleden. Zij vroegen naar u en bedreigden haar. U kwam dit te weten via uw vriend en kon hieruit afleiden dat Asaib Ahl Al-Haqq u nog niet was vergeten. Nog eens twee dagen later, op de zesde dag na de inval in de winkel, werd uw ouderlijk appartement in brand gestoken. Alles werd vernield, uw moeder moest nadien intrekken bij uw broer A.(...)i.

Op 18 augustus 2015 verliet u het land. Via de luchthaven van Bagdad, in het bezit van uw eigen geldig Iraaks paspoort, reisde u naar Turkije (Istanbul). Van hieruit ging het, tegen een betaling van 4.000 dollar, via Griekenland, Macedonië en Servië naar België waar u op 30 augustus 2015 aankwam en op 2 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Rond dezelfde periode vertrok ook uw broer A.(...)a naar Europa en diende hij een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in. Hij zou er intussen de vluchtelingenstatus hebben verkregen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende stukken neer: uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van de eerste pagina uit uw Iraaks paspoort, een kopie van een ontheemdenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw moeder, uw studentenkaart, een kopie van een medisch rapport dd. 31 december 2014 en attest van de centrumarts van Arendonk (2015), foto's van de ontploffing bij de bushalte, alsook twee CD's.

Op 30 september 2016 ontving het CGVS nog een schrijven van uw advocate met ingesloten het bewijs van de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw broer A.(...)a in Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vervolgens te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en dit om volgende redenen.

Wat allereerst uw beweerde rekrutering door Asaib Ahl Al-Haqq betreft dient te worden vastgesteld dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop u hun poging tot inlijving schetst.

Zo zou u als soenniet worden verplicht om een militante sjiitische organisatie te vervoegen. Een organisatie die het daarbij heeft gemunt op soennieten en soennitische milities. Het hoeft geen betoog dat Asaib Ahl al-Haqq er geen enkel belang bij heeft om onder dwang jongeren te rekruteren, en al zeker niet wanneer dit dan nog soennieten zouden betreffen. In de door u geschetste context, zou u niet bepaald de meest loyale strijdkracht zijn, niet in het minst omdat u zich tegen uw eigen geloofsgenoten zou moeten keren (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, pp. 19-20). Ook een goed georganiseerde militie zoals Asaib Ahl Al-Haqq is zich van een dergelijke situatie bewust en heeft er geen enkel belang bij om een potentieel 'onbetrouwbare' en 'ongemotiveerde' kracht aan te werven. Uzelf kan hiervoor evenmin een

zinnige uitleg geven en zegt enkel dat zowel soennieten als sjiieten werden gerekruteerd (CGVS, pp. 19-20). Deze uitleg kan niet worden bijgetreden.

Bovendien blijken uw verklaringen over de wijze waarop men u zou hebben aangesproken weinig accuraat te zijn. Zo zouden de militieleden u letterlijk hebben gezegd dat er binnen Asaib Ahl Al-Haqq een andere groep 'zou worden opgericht' waarvan u vervolgens - als strijder - deel moest uitmaken en tegen Daesh moest gaan vechten (CGVS, p. 18). Maar over welke groep het dan precies zou gaan en hoe dit alles in zijn werk moest gaan, kan u niet verduidelijken (CGVS, p. 19). Blijkbaar ontgaat het u dan ook volledig dat er op dat ogenblik reeds een militie van sjiitische strijdkrachten was opgericht, waarvoor onder andere Asaib Ahl al-Haqq, samen met andere sjiitische milities, de manschappen leverde. Deze strijdkracht heet de 'Hashd Al-Shaabi' en was op het ogenblik dat u zou zijn aangesproken reeds volop actief (zie COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/ Al Hashd Al Shaabi, dd. 23 juni 2017, toegevoegd aan het administratief dossier).

In hetzelfde verband is het wel heel opmerkelijk dat u, ook al werd u 'verplicht' als soenniet deel uit te maken van een sjiitische gevechtsmilitie, maar liefst een week de tijd kreeg om u te melden op het bureau van Asaib Ahl Al-Haqq. Dit lijkt weinig logisch, aangezien u op deze manier de nodige tijd en mogelijkheid kreeg om aan de opdracht te ontkomen. En dat kan allerm minst het geval zijn geweest in de context van de door u voorgehouden verplichte rekrutering (CGVS, p. 19). Ook dit aspect van uw relaas is niet geloofwaardig. Te meer u gedurende die week in uw (sub)wijk As-Saha bleef wonen (CGVS, p. 17). U vertrok weliswaar uit uw ouderlijk huis en trok in bij een vriend, maar deze woonde evenzeer in de As-Saha wijk waar het lokale bureau - waar u zich diende te melden - van Asaib Ahl al-Haqq was gevestigd. Met andere woorden, u nam maar weinig voorzorgen om aan een nieuw appèl of interpellatie van Asaib Ahl al-Haqq te ontkomen. Indien u werkelijk de nood zou hebben gevoeld om aan de dwang van deze militie onderuit te komen, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat u in de daaropvolgende dagen andere, meer doorslaggevende, maatregelen zou hebben genomen dan in te trekken bij een vriend in dezelfde wijk waar u heel gemakkelijk uw belagers tegen het lijf kon lopen en/of zij u konden terugvinden (CGVS, p. 20).

Vervolgens geeft u aan dat op de zesde dag na het gesprek met Asaib Ahl al-Haqq het ouderlijk huis in brand werd gestoken. Vooreerst is het merkwaardig dat uw ouderlijk appartement in brand wordt gestoken op een moment dat u zich strikt nog niet had moeten aanmelden op het kantoor van Asaib Ahl al-Haqq (CGVS, p. 21 en vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 januari 2016, vraag 5). U moest zich immers pas na één week bij hen gaan aanbieden, wat dus inhoudt dat u nog minstens een dag respijt had. Bovendien zou deze actie van weinig strategisch inzicht getuigen om u op deze manier te willen rekruteren. Door dergelijke drastische maatregelen te nemen, zou u niet bepaald aan hun kant gaan staan en hun strijd en/of boodschap genegen zijn. Verder weet u over de brand zelf maar bitter weinig te vertellen. Jullie appartement zou volledig zijn uitgebrand, maar de omringende appartementen (in hetzelfde gebouw) zouden volledig zijn gevrijwaard. Echter, u weet niet hoe de brand zou zijn ontstaan of zou zijn aangestoken, noch kan u toelichten of de brandweer ter hulp schoot (CGVS, p. 21). Dat u zich hieromtrent niet beter heeft geïnformeerd bij uw familie is toch wel frappant te noemen, te meer u de brand met uw eigen situatie in verband brengt. U zou enkel weten dat de burens jullie appartement zouden hebben geblust (CGVS, p. 21). Het is op zich al opmerkelijk dat jullie appartement enerzijds volledig zou uitbranden, maar dat anderzijds deze hevige brand niet uitsloeg naar de omringende appartementen aangezien deze geen schade opliepen. Gelet op uw uitleg dat de burens alles hebben geblust, is het weinig aannemelijk dat zij klaarblijkelijk zonder de hulp van de brandweer en met eigen middelen hun eigen woonst wél veilig konden stellen terwijl de uwe helemaal werd vernield. Opnieuw rijzen er grote vraagtekens omtrent de logica en de oprechtheid van uw relaas in dezer.

Opvallend is eveneens dat u al uw problemen met Asaib Ahl al-Haqq situeert binnen de tijdspanne van één week. In die periode zou u zijn aangesproken in de computerwinkel, zou uw moeder zijn lastig gevallen én werd jullie woonst in brand gestoken. Precies omdat al deze gebeurtenissen zich binnen een dergelijke korte en afgemeten tijdsspanne voordeden, is het flagrant dat u niet meer weet op welke dag van de week Asaib Ahl al-Haqq u die eerste keer heeft aangesproken (CGVS, p. 18). Ook dit gegeven ondermijnt de oprechtheid van uw relaas.

Alsook blijkt uit uw relaas dat u Irak, via de internationale luchthaven van Bagdad heeft verlaten, in het bezit van uw eigen geldig paspoort. Deze vaststelling 'an sich' is opmerkelijk in het kader van uw relaas, niet in het minst omdat u zelf stelt dat Asaib Ahl al-Haqq is versmolten met de Iraakse regering (CGVS, p. 22 en vragenlijst CGVS, vraag 5). Desondanks uw beweerde problemen, weerhield dit er u niet van om onder uw eigen identiteit het land uit te reizen en u te melden bij de grensautoriteiten. Evenmin was dit een beletsel voor de Iraakse autoriteiten zelf om u het land te laten uitreizen. Dit alles staat haaks op de door u beweerde vervolging vanwege Asaib Ahl al-Haqq.

Tot slot blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units/Al Hashd Al Shaabi, dd. 23 juni 2017) dat sjiitische milities, zoals in hoofdzaak Hashd

Al-Shaabi, door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al-Shaabi. De door u aangebrachte elementen (zie supra) kunnen het CGVS er evenmin van overtuigen dat Hashd al-Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd, wel integendeel.

Inzake de aanslag op een bushalte in 2014, waarbij u gewond geraakte, dient vervolgens te worden opgemerkt dat deze gebeurtenis, hoe ernstig ook, voor u géén reden was om het land te verlaten. U geeft zelf aan dat u een toevallige passant was toen aan de bushalte een bom tot ontploffing werd gebracht (CGVS, p. 14). Er kan dan ook geen sprake zijn van doelgericht geweld dat tegen u zou zijn gericht. Na uw herstel ging u opnieuw aan de slag in de computerwinkel. Het was pas op het ogenblik dat u zegt te zijn aangesproken door Asaib Ahl al-Haq, dat u het besluit zou hebben genomen het land te verlaten. Zoals hierboven reeds in detail werd uiteengezet, kan aan deze verplichte inlijving geen geloof worden gehecht.

Wat in derde instantie het Baath-verleden van uw familieleden betreft (zowel uw moeder, als twee van uw broers waren lid van de Baath en bekleedden vooraanstaande posities), moet ook hier worden opgemerkt dat deze elementen niet meer actueel zijn. Het Baathregime van vroeger president Saddam Hussein kwam in het voorjaar van 2003 ten val. In de daaropvolgende 12 jaar kende u noch uw familieleden om deze reden problemen. Uzelf zou wel van 6 januari 2007 tot 3 april 2009 in Syrië, Damascus, hebben verbleven maar dit om aan het sektarisch geweld in Bagdad te ontkomen. Uiteindelijk zou u op eigen initiatief zijn teruggekeerd naar uw geboortestad, naar eigen zeggen omdat uw moeder ziek was. U zou er vervolgens uw studies hebben verdergezet en aan het werk zijn gegaan. U geeft wel aan dat uw broer A.(...)a ongeveer tegelijkertijd met u het land heeft verlaten en in Duitsland werd erkend als vluchteling (CGVS, p. 11). Echter, u kan niet aangeven om welke reden hij dan is moeten vluchten. Aan de ene kant geeft u aan dat u niet weet waarom A.(...)a is moeten vluchten - wat op zich al moeilijk kan worden geloofd -, want dat elk zijn eigen redenen heeft (CGVS, p. 16). Maar even later laat u dan weer uitschijnen dat A.(...)a moest vluchten omwille van zijn Baath-verleden (CGVS, p. 22). U slaagt er echter niet in om enige concrete elementen aan te brengen of toe te lichten wat er dan precies zou zijn gebeurd of waaruit u afleidt dat A.(...)a zoveel jaren later plots weer met het Baathregime werd geassocieerd. Ook de andere broer, A.(...)i, die na 2003 zijn loopbaan in het leger kon verder zetten, zou in 2016 omwille van zijn Baath-verleden plots zijn doorverwezen naar de onderzoeksrechter (CGVS, p. 7). Ook hier slaagt u er niet in een beetje uitleg te geven. Om welke reden hij recentelijk naar justitie werd doorverwezen en op welke manier dit dan met zijn Baath-verleden zou te maken hebben, kan u evenmin toelichten (CGVS, pp. 7-8). Dient hier toch ook te worden aangestipt dat het uiterst vreemd is dat A.(...)a en A.(...)i plots in 2015 en 2016, dus respectievelijk 12 jaar en 13 jaar (!) na de val van het regime, zouden worden gevisieerd omwille van hun toenmalige activiteiten maar in de tussenliggende periode geen noemenswaardige problemen hebben gekend (CGVS, p. 22). Hoe dan ook, u slaagt er niet in toe te lichten wat er zich dan precies heeft voorgedaan en waarom zij zoveel jaren later in de problemen zijn gekomen.

U ter afsluiting ook de vraag gesteld hoe dan de actuele situatie van uw moeder (een voormalige Baathfunctionaris) is, en van uw 2 zussen (I.(...) en M.(...)), en of zij geen gevaar lopen vanwege de sjiitische milities, antwoordt u heel lakoniek dat uw moeder oud is, en dat ze die niets gaan doen (CGVS, p. 22). Uit een dergelijk antwoord kan geenszins worden afgeleid dat u of uw familie omwille van hun Baath-verleden alsnog, zoveel jaren na de val ervan, zouden worden gevisieerd met het oog op vervolging. Evenzeer is het opvallend dat, alhoewel uw moeder eerder zou zijn aangesproken en bedreigd door Asaib Ahl al-Haq en dit omwille van u, u zich klaarblijkelijk om haar actuele situatie weinig bekommert en zich omzeggens geen zorgen maakt. Opnieuw komt dit weinig geloofwaardig over mocht u daadwerkelijk in de clinch hebben gelegen met Asaib Ahl al-Haq.

Gelet op alle bovenstaande bemerkingen kan er aan uw asiolverhaal onvoldoende geloof worden gehecht en heeft u bijgevolg uw voorgehouden vrees voor vervolging geenszins aannemelijk gemaakt.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen.

Van uw Iraaks paspoort slaagt u er niet in het origineel neer te leggen maar enkel een kopie, en dan nog wel enkel een kopie van de eerste pagina ervan. Volgens u zou u het origineel aan de passeur in Turkije hebben moeten afgeven (CGVS, p. 13). Dan nog dringt de vraag zich op waarom u zich slechts voorzag van een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en niet van het ganse document. Hiervoor heeft u geen uitleg. Het CGVS kan zich niet van de indruk ontdoen dat u het volledige stuk (eventueel in kopie) niet wenst neer te leggen en dat u bepaalde reisinformatie vervat in het paspoort wenst te verhullen.

U legt wel uw originele identiteitskaart en studentenkaart voor, maar deze tonen enkel uw persoonsgegevens en studies aan, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. De kopieën

van uw nationaliteitsbewijs, woonstkaart van uw moeder en ontheemdenkaart brengen evenmin extra elementen aan. Ook hier dient opgemerkt dat aan kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend. Deze laten niet toe de herkomst en/ of authenticiteit van het betreffende document na te gaan. Overigens moet hier worden opgemerkt dat het hoogst bedenkelijk is dat u een ontheemdenkaart, uitgevaardigd door het ministerie van Migratie, kan neerleggen aangezien u na uw vertrek naar Syrië naar huis kon terugkeren en uw familie niet was ontheemd. Hierop antwoordde u dat iedereen die na een verblijf in Syrië terugkeerde naar Irak bij het Ministerie een dergelijk stuk kon gaan afhalen. U kreeg bovenop de kaart ook nog 3 miljoen Iraakse dinar als financiële tegemoetkoming. Volgens u omdat uw familie 'alles kwijt' was. Nochtans blijkt dit niet zo uit uw relaas: uw familie kon in de wijk blijven wonen en uw twee broers waren aan het werk - A.(...)i kon opnieuw naar het leger en A.(...)a werkte voor het Ministerie van Landbouw en Water (CGVS, pp. 6-7 en p. 13). Dat u een dergelijke kaart (weliswaar in kopie) kan voorleggen en er bovendien nog een mooie geldsom bovenop zou hebben gekregen doet toch wel de wenkbrauwen fronsen, aangezien jullie familie niet was ontheemd, en uw broers na de val van het regime een goede job en dus een bron van inkomsten hadden. Dit alles doet ernstige twijfels rijzen omtrent de omstandigheden waarin u deze kaart zou hebben verkregen.

De twee medische attesten (waarvan één opgesteld door de dokter van het opvangcentrum in Arendonk in 2015, en het andere door het Iraakse Ministerie van Volksgezondheid op 31 december 2014) die u neerlegt vermelden bepaalde letsels maar geven verder geen duiding betreffende de omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen. Echter, in bovenstaande argumentatie heeft het CGVS niet betwist dat u gewond bent geraakt bij een bomexplosie.

Eenzelfde opmerking geldt wat de foto's betreffen die zouden zijn genomen net na de ontploffing aan de bushalte. Opnieuw, het CGVS stelt uw betrokkenheid hierbij niet ter discussie. Anderzijds, dergelijke foto's tonen niet aan waar, wanneer en in welke omstandigheden deze zijn genomen. Hun bewijswaarde is überhaupt gering. Wat evenzeer het geval is voor de CD'roms die u voorlegt en waar op beelden te zien zijn van een uitgebrand appartement - uw ouderlijk appartement - samen met een bedreiging. Ook hier kan geenszins worden vastgesteld wat de oorzaak van de brand of vernielingen zou zijn geweest. U toont hiermee allerm minst aan dat het appartement, waarvan evenmin met zekerheid kan worden gesteld dat het uw familie toebehoort, zou zijn uitgebrand in de door u uiteengezette omstandigheden. Waar, wanneer en met welke bedoelingen deze beelden zouden zijn gedraaid (u zegt door een vriend van u), kan onmogelijk worden geverifieerd (CGVS, p. 15). Op de tweede CD'rom zijn beelden te vinden van CNN, de berichten over de algemene situatie in de wijk, waarvan u zegt afkomstig te zijn. Deze algemene beelden vormen geenszins een bewijs van uw persoonlijke situatie en/of van de door u voorgehouden problemen.

Tenslotte wenst het CGVS in dit verband toch ook te wijzen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten aangezien deze heel gemakkelijk, zowel in Irak als daarbuiten, via corruptie kunnen worden aangekocht (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is niet anders waar het de door u voorgelegde stukken betreft.

Na het persoonlijk onderhoud liet u via uw advocate ook nog een Duits document doorsturen waaruit moet blijken dat uw broer A.(...)a in Duitsland de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Dit document is opnieuw slechts een kopie en geeft verder geen uitleg over de redenen op basis waarvan deze persoon de vluchtelingenstatus zou hebben verkregen. Daarenboven kan op basis van dit stuk niet met zekerheid worden vastgesteld dat de hierin vermelde persoon A.(...) daadwerkelijk uw broer betreft, noch geeft dit aan - aangenomen dat het om uw broer zou gaan - wanneer hij Irak ontvluchtte en om welke reden(en). U kon dit laatste overigens zelf niet toelichten. Maar zelfs, al zou uw broer in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus hebben verkregen, dan nog impliceert dit niet automatisch dat u eveneens in aanmerking zou komen voor het bekomen van een beschermingsstatus. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht en op zijn eigen persoonlijke elementen en merites beoordeeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de ontploffing nabij een bushalte waarbij u in 2014 betrokken zou zijn geweest, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u volgend op de aanslag waarbij u gewond raakte - deze vond plaats op 31 december 2014 - nog een achttal maanden in Bagdad bleef alvorens Irak te verlaten. In die maanden volgend op de aanslag nam u overigens ook terug deel aan het maatschappelijke leven en ging u ondermeer terug werken. Bijkomend dient hier nog te worden aan toegevoegd dat u de aanslag waarvan u eind 2014 het slachtoffer werd zelf niet heeft ingeroepen als één van de redenen die mee aanleiding heeft gegeven tot uw beslissing uw land van herkomst te verlaten.

Gezien het geheel van voorgaande moet worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn eerste middel dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Betreffende de overweging uit de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker als soenniet gedwongen zou worden gerekruteerd door de sjiiitische militie Asa'eb Ahl al Haq (hierna: AAH), beweert verzoeker dat het in de context van het sektarisch geweld niet uit te sluiten is dat ook soennieten worden gerekruteerd. Volgens verzoeker dienen de rekruteringsdoelstellingen te worden gehaald door de verschillende bureaus, waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen, waardoor ook soennieten zouden worden gerekruteerd. Uit het gegeven dat verzoeker een week de tijd zou hebben gekregen om zich te melden bij het rekruteringsbureau, kan volgens hem niet worden afgeleid dat deze verklaring niet ernstig is. Verzoeker meent dat de stelling dat er geen gedwongen rekrutering zou plaatsvinden onvoldoende rekening houdt met de lokale en regionale verschillen en de beschikbare informatie te eng wordt geïnterpreteerd. Hierbij haalt verzoeker een arrest aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin wordt gewezen op de gedwongen inlijving van ontheemden bij de milities. Verzoeker volhardt in zijn middel dat hij slachtoffer werd van een gedwongen rekrutering en uitgebreid verslag heeft uitgebracht tijdens zijn gehoor over dit incident.

Naar aanleiding van de overweging uit de bestreden beslissing, dat verzoeker onvoldoende voorzorgen zou hebben genomen om te ontkomen aan AAH, stipt verzoeker aan dat het onderduiken bij zijn vriend H. J. de enige voorzorgsmaatregel was die hij kon nemen.

Aangaande de brandstichting in het appartement van zijn ouders terwijl hij in de regel nog een dag de tijd had om zich aan te melden, stelt verzoeker dat dit optreden hoofdzakelijk bedoeld zou zijn om hem en zijn familie te intimideren. Verzoeker wijst er in zijn middel op dat het duidelijk een doelgerichte aanval betrof waarbij het louter de bedoeling was om zijn ouderlijke huis te treffen. Omwille van deze doelgerichtheid en de alertheid van de buurtbewoners liep enkel dit gebouw schade op.

Het door verzoeker geschetste incident aan de bushalte uit 2014 waarbij hij gewond raakte, werd door verzoeker enkel ter sprake gebracht, zo meent hij, om de precare veiligheidssituatie in Bagdad te illustreren en aan te tonen dat dit voor hem ook persoonlijke gevolgen teweeg brengt.

Waar de commissaris-generaal de relevantie van het Baath-verleden van zijn familie betwist, stelt verzoeker dat de opkomst van IS in sterke mate mogelijk werd gemaakt door de steun van officieren uit de Baath-partij van Saddam. Hierbij citeert verzoeker een uittreksel uit een internetartikel van www.japantimes.co.jp en een arrest van de Raad, waarin de actuele situatie van ex-Baathisten wordt toegelicht. Aangezien verzoekers moeder en broers prominente Baathisten waren, maakt hij wel degelijk aannemelijk dat zij thans opnieuw met het Baath-regime worden geassocieerd. Voorts benadrukt verzoeker dat hij zich zorgen maakt over het welzijn en de veiligheid van zijn familie.

Verzoeker stelt dat hij zich zo goed mogelijk heeft gekweten van zijn medewerkingsplicht, maar hij stelt dat hij bij de overtocht van Griekenland naar Turkije beroep moest doen op een smokkelaar die nog steeds in het bezit is van zijn rugzak met zijn paspoort.

Met betrekking tot de ontheemdenkaart stelt verzoeker dat iedereen die destijds terugkeerde naar zijn herkomstland door de overheid als ontheemde werd aanzien, zoals hij tijdens het gehoor had verklaard.

Verzoeker benadrukt dat hij vervolging vreest door AAH die hem wenst te rekruteren en hiervoor de bescherming van de Iraakse autoriteiten niet kan inroepen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat er geen twijfel bestaat over zijn identiteit en zijn herkomst uit Bagdad. Volgens verzoeker wordt de problematische

veiligheidssituatie in Bagdad door de verwerende partij te zeer gerelativeerd. Hierbij citeert verzoeker het arrest *Elgafaji* van het Hof van Justitie. Verzoeker wijst op de mobilisatie door de sjiiitische milities die gepaard ging met mishandelingen, ontvoeringen en moorden op grote schaal en op het argument van de commissaris-generaal dat het openbare leven in Bagdad niet zou zijn stilgevallen. Verzoeker haalt echter het CEDOCA-rapport aan van 26 maart 2018 waarop de verwerende partij zich baseert om te stellen dat het totale aantal aanslagen met explosieven in Bagdad niet is afgenomen. Volgens verzoeker ligt het werkelijk aantal slachtoffers wellicht een stuk hoger dan de cijfers aangeven, en kan niet worden geconcludeerd dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld.

Betreffende de veiligheidssituatie van juli 2017 tot januari 2018 stelt verzoeker dat de stroom van aanslagen is blijven aanhouden. Verzoeker citeert vervolgens een reeks incidenten die plaatsvonden in de tweede helft van 2017 en begin 2018 waarbij hij van oordeel is dat er door toedoen van de processen tegen IS, waarbij de IS-strijders geen eerlijk proces krijgen, een stijging plaatsvindt van gewelddadige aanslagen.

Verzoeker betwist eveneens dat de Iraakse autoriteiten nog steeds de controle zouden uitoefenen over de hoofdstad. Hoewel de Iraakse autoriteiten formeel nog de controle in handen hebben, tracht verzoeker aan de hand van persartikels aan te tonen dat de sjiiitische milities de feitelijke macht in handen hebben waardoor er rechteloosheid heerst en misdadige groeperingen vrij spel hebben.

In de nasleep van het referendum aangaande de onafhankelijkheid van Koerdistan meent verzoeker dat de veiligheid van de Iraakse burgers nog minder kan worden verzekerd omdat de Iraakse veiligheidstroepen en milities tegenover de Koerdische Peshmerga komen te staan, waarbij verzoeker wederom een aantal internetbronnen citeert.

2.2. Nieuwe elementen

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende internetartikels toe: *Rudaw*, "After Baghdad attacks UN says Iraqis need to remain vigilant", 28 novembre 2017, a consulter sur: <http://www.rudaw.net/enelish/middleeast/iraq/28112017>; *Reliefweb*, *Car bombs kills one person, injures seven others in Baghdad*, 15 juillet 2017, a consulter sur: <http://reliefweb.int/report/iraq/car-bomb-kills-one-person-iniures-seven-others-baahdad>; *Reuters*, *Attentat suicide prés de Bagdad*, 14 morts, 3 juillet 2017, a consulter sur: <http://www.boursorama.com/actualites/attentat-suicide-pres-de-bagdad-14-morts-472e5fd511bfbed5bb1b0030bc4cebd7>; *Al Jazeera*, *12 people dead as war bomb explodes in Baghdad*, 28 août 2017, a consulter sur: <http://www.aljazeera.com/news/2017/08/12-people-dead-car-bomb-explodes-baahdad-170828111449837.html>; *Iraqi News*, *Paramilitary fighter killed, 2 wounded in southern Bagdad bombing*, 12 septembre 2017, a consulter sur: <https://www.iraqinews.com/iraq-war/paramilitary-fishter-killed-2-wounded-southern-bashdad-bombins/>; *VRT Nieuws*, *"IS-strijders krijgen geen eerlijk proces in Irak"*, 5 december 2017, a consulter sur: <http://www.vrt.be/vrtnws/nl/2017/12/04/strijders-terreurgroep-is-krijgen-geen-eerlijk-proces-in-irak/>; *The New Arab*, *The Iraq Report: Iraq becoming a theocratie rump state*, 27 juillet 2017, a consulter sur: <https://www.alaraby.co.uk/enelish/indeDth/2017/7/27/the-iraq-report-iraq-becoming-a-theocratic-rump-state>; *Susannah George*, *Associated Press*, *After Mosul Victory, Iraq Mulls Future of Shiite Militias*, 24 juillet 2017, a consulter sur: <http://www.military.com/dailv-news/2017/07/24/mosul-victory-iraq-mulls-future-shiite-militias.html>; *NY Times*, *Iraq orders Kurdistan to surrender its airports*, 26 septembre 2017, a consulter sur: <https://www.nytimes.com/2017/09/26/world/middleeast/iraq-kurds-independence.html>; *Rudaw*, *Iraqi parliament demands foreign missions leave Kurdistan*, 27 septembre 2017, a consulter sur: <http://www.rudaw.net/english/middleeast/iraq/27092017>; *Haaretz*, *Reuters en Associated press*, *Battle for Kurdistan: U.S. Weapons Face Off Against U.S. Weapons as Iraqi Forces Seize Key Kurdish Oil Center*, 16 octobre 2017, a consulter sur: <https://www.haaretz.com/middle-east-news/iraq/1.81746-5>; *The Japan Times*, *"The Shadow of Saddam looms large in Iraq"*, 5 januari 2016, te consulteren op: <http://www.iapantimes.co.jp/opinion/2016/01/05/commentary/world-commentary/shadow-of-saddam-looms-large-in-iraq/#.VozsdfnhC71> (Verzoekschrift, bijlagen 3-21).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats aangestipt dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan de wijze waarop verzoeker de poging tot inlijving door AAH schetst en wijst erop dat AAH er geen enkel belang bij heeft jongeren onder dwang te rekruteren, zeker niet indien het soennieten betreft. Bovendien wordt in de beslissing gesteld dat verzoekers verklaringen over de groep die binnen AAH zou worden opgericht om IS te bestrijden weinig accuraat zijn omdat deze strijdkracht (al Hashd al Shaabi) reeds volop actief was op het ogenblik dat verzoeker werd aangesproken, zoals blijkt uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat het weinig logisch is dat verzoeker gedwongen werd om deel uit te maken van een sjiitische gevechtsmilitie, maar een week tijd kreeg om zich aan te melden omdat hij dan de nodige tijd en mogelijkheid kreeg om te ontkomen, hetgeen haaks staat op een gedwongen rekrutering. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker, door bij een vriend in te trekken, weinig doortastende maatregelen trof om aan een interpellatie van AAH te ontkomen.

Naar aanleiding van de verklaring van verzoeker dat de zesde dag na het gesprek met AAH zijn ouderlijk huis in brand zou zijn gestoken, wordt in de beslissing gesteld dat dit merkwaardig is aangezien verzoeker zich pas na één week moest aanbieden, waardoor hij minstens nog een dag respijt had. Bovendien lijken dergelijke maatregelen weinig strategisch om verzoeker te rekruteren en voor hun gedachtengoed te winnen. De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker slechts weinig informatie kon verstrekken over deze brandstichting. Bovendien is het opvallend dat verzoeker al zijn problemen situeert in de tijdspanne van één week: het aanspreken in de computerwinkel, het lastigvallen van zijn moeder en de brandstichting in het appartement. Omdat de feiten zich in een zo korte periode afspeelden, is het volgens de commissaris-generaal opmerkelijk dat verzoeker niet bleek te weten op welke dag van de week AAH hem had aangesproken.

De vaststelling dat verzoeker Irak via de internationale luchthaven met zijn eigen paspoort heeft verlaten, is in het kader van zijn relaas opmerkelijk omdat verzoeker zelf beweert dat AAH versmolten is met de Iraakse regering, terwijl er blijkbaar geen beletsel bestond voor verzoeker om onder zijn eigen identiteit het land uit te reizen.

De commissaris-generaal benadrukt tot slot dat uit de landeninformatie blijkt dat er geen gedwongen rekrutering door de milities van de al Hashd al Shaabi plaatsvindt.

Betreffende de aanslag op een bushalte van 2014 waarbij verzoeker gewond raakte, wordt in de beslissing gesteld dat er hierbij geen sprake was van doelgericht geweld en deze gebeurtenis verzoeker niet had aangezet om zijn land te verlaten.

Aangaande het Baath-verleden van verzoekers familieleden wordt in de beslissing gesteld dat deze elementen niet langer actueel zijn omdat de val van het Baath-regime reeds van 2003 dateert en verzoeker en zijn familieleden sedertdien geen problemen hebben gekend. Verzoeker verbleef een tijd in Syrië omwille van het sektarisch geweld in Irak, maar keerde op eigen initiatief terug naar zijn geboortestad.

Verzoekers broer A.(...)a werd in Duitsland als vluchteling erkend, maar verzoeker kan de reden voor zijn vlucht niet toelichten en grijpt terug naar diens Baath-verleden. Ook verzoekers andere broer A.(...)i zou omwille van diens Baath-verleden in 2016 plots zijn doorverwezen naar een onderzoeksrechter. De commissaris-generaal merkt echter op dat verzoeker geenszins kan toelichten om welke reden precies de familie van verzoeker zoveel jaren na de val van het regime plots opnieuw onder de negatieve aandacht kwam. Bovendien bleek verzoeker eerder laconiek te antwoorden op de vraag of zijn moeder actueel gevaar liep vanwege de sjiiitische milities.

Betreffende de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze de appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat het gegeven dat verzoeker reeds betrokken was bij een ontploffing bij een bushalte in 2014 geen 'persoonlijke omstandigheid' uitmaakt die in hoofde van verzoeker een verhoogd risico op ernstige schade zou opleveren in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk besproken.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Verzoeker verklaarde dat hij in zijn winkel in Bagdad op 10 augustus 2015 benaderd werd door leden van AAH met de vraag om deel te nemen aan de strijd, waarna er op 16 augustus 2015 brand werd gesticht op het appartement van zijn moeder waaruit verzoeker besloot dat *"het (...) niet zomaar een vraag (was) om te gaan strijden, maar serieus"* (AD, stuk 15, Vragenlijst CGVS, 27 januari 2016, vraag 5; AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 5 september 2016, p. 17-18).

In zijn eerste middel beweert verzoeker dat het in de context van het sektarisch geweld niet uitgesloten is dat soennitische jongeren zouden worden gerekruteerd door AAH. Deze bewering strookt niet met de landeninformatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. Omwille van het maatschappelijk prestige en de relatief hoge verloning worden immers meer dan voldoende kandidaten bereid gevonden om zich aan te sluiten en vinden er geen gedwongen rekruteringen plaats door de milities die deel uitmaken van de al Hashd al Shaabi (AD, stuk 14, Landeninformatie, *"COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units / al-Hashd al-Shaabi"*, 23 juni 2017, p. 8-10). De mensenrechtenrapporten maken geen melding van gedwongen rekrutering van soennieten door de milities die de al Hashd al Shaabi domineren (*Ibid.*, p. 18). De Raad merkt op dat verzoeker geen landeninformatie aanbrengt die een ander licht werpt op de rekrutering door de sjiiitische milities. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen

waarover de commissaris-generaal beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, is het aan hem om zijn individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347), waar hij in gebreke blijft. Het louter volharden in zijn bewering dat hij het slachtoffer werd van een gedwongen rekrutering door AAH, volstaat niet om het relaas van verzoeker plots geloofwaardig te achten.

2.5.7. Verzoeker is geboren en getogen in Bagdad uit ouders die eveneens in Bagdad geboren zijn en heeft zijn ganse leven (op een verblijf in Syrië na ten tijde van het sektarisch geweld) in de al Dora-wijk in Bagdad gewoond (AD, stuk 15, Verklaring DVZ, 27 januari 2016, persoonsgegevens). Hoewel verzoeker blijkbaar beschikt over een kopie van een ontheemdenkaart (AD, stuk 13, Documenten, document ontheemde), kan hij onmogelijk als een ontheemde (IDP) worden beschouwd, waardoor zijn verwijzing naar de rekrutering van ontheemden weinig dienstig is. Uit de landeninformatie blijkt trouwens dat deze gedwongen rekrutering van ontheemden hoofdzakelijk voorkomt bij de tribale soennitische milities (AD, stuk 14, Landeninformatie, “COI Focus Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units / al-Hashd al-Shaabi”, 23 juni 2017, p. 23-24), en dus niet door AAH. In zijn beslissing stelt de commissaris-generaal zich trouwens ernstige vragen bij de omstandigheden waarin verzoeker een ontheemdenkaart zou hebben verkregen aangezien deze niet strookt met zijn persoonlijke situatie. In zijn middel herhaalt verzoeker dat hij na zijn verblijf in Syrië van 2007 tot 2009 bij zijn terugkeer naar Irak een ontheemdenkaart kreeg, hetgeen weinig aannemelijk overkomt aangezien hij naar zijn familie in Bagdad terugkeerde.

2.5.8. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij aanvankelijk instemde met de rekrutering en dat hij een week de tijd kreeg om zich klaar te maken (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS 5 september 2016, p. 17). Nochtans zou volgens verzoeker zes dagen later het appartement van zijn moeder in brand gestoken zijn (*Ibid.*, p. 21). Verzoeker kan niet verduidelijken hoe het appartement in brand zou zijn gestoken (*Ibid.*, p. 21), maar zet in zijn middel uiteen dat de doelgerichte brandstichting, waarbij enkel zijn ouderlijk huis werd getroffen, bedoeld zou zijn om hem en zijn familie te intimideren. Het is evenwel volstrekt onlogisch dat de militie reeds zou overgaan tot een vergeldingsmaatregel terwijl verzoeker had ingestemd met de rekrutering en zich pas de dag nadien op hun kantoor in Saha zou moeten aanbieden (*Ibid.*, p. 19). Aangezien de kern van verzoekers asielrelaas, met name de gedwongen rekrutering door AAH, volstrekt ongeloofwaardig is, zijn de verklaringen van verzoeker over de voorzorgsmaatregelen die hij zou hebben genomen en de brandstichting evenmin geloofwaardig. Naar aanleiding van de videobeelden die verzoeker neerlegde waarop een uitgebrand appartement te zien zou zijn (AD, stuk 13, Documenten, CD-rom) wordt in de beslissing gesteld dat onmogelijk kan worden opgemaakt dat het om het appartement van verzoekers moeder zou gaan en kan evenmin de oorzaak van de brand worden achterhaald.

2.5.9. Het gegeven dat verzoeker bij toeval gewond raakte door een ontplofing aan een bushalte in 2014, waarbij zijn onderste ledematen schade opliepen, wordt door de commissaris-generaal geenszins betwist. In zijn middel geeft verzoeker te kennen dat hij dit incident enkel ter sprake bracht om de preciaire veiligheidssituatie in Bagdad te illustreren.

2.5.10. Bepaalde familieleden van verzoeker waren in het verleden verbonden met de Baath-partij, maar verzoeker beschouwt zichzelf als politiek onafhankelijk (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 5 september 2016, p. 11) en ook zijn familieleden hebben na de val van Saddam geen politiek profiel meer. Enkel zijn broer A.(...)i moet blijkbaar voor de onderzoeksrechter verschijnen omdat hij officier was in het leger ten tijde van Saddam. Verzoeker zet in zijn middel aan de hand van een internetartikel (Verzoekschrift, bijlage 21) en een arrest van de Raad uiteen dat bepaalde ex-Baathisten gelinkt kunnen worden aan de opmars van IS, maar hij maakt niet aannemelijk dat dit zou gelden voor zijn familieleden.

2.5.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan zich bijgevolg niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Het door verzoeker in zijn tweede middel geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.13. Op grond van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet wordt de subsidiaire bescherming toegekend indien aannemelijk wordt gemaakt dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Uit de rechtspraak van het HvJ (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*) blijkt dat de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld uitsluitend toekomt aan de bevoegde nationale autoriteiten. Doorgaans worden bij de beoordeling van het willekeurig geweld in een alomvattende benadering diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen, zoals het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (*“improvised explosive devices” (IEDs)*, artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden gevisieerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden. Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Daarnaast dient ook rekening te worden gehouden met het onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn Aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30), en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

2.5.14. Zoals verzoeker terecht stelt, staan zijn identiteit en nationaliteit niet ter discussie en dient hij als *“burger”* te worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een reeks internetartikels toe die een aantal geweldsincidenten beschrijven in de periode juli 2017 – januari 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 3-13). Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde actuele informatie (AD, stuk 14, Landeninformatie, *“COI Focus Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”*, 26 maart 2018) blijkt dat de geweldsincidenten die in de door verzoeker aangereikte persberichten vermeld werden, meegenomen werden in de beoordeling. De ‘COI Focus’ bevestigt dat de dalende trend inzake het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking is blijven aanhouden in 2017 en de eerste maanden van 2018. Zelfs indien er sprake zou zijn van een zekere onderrapportage, liggen deze cijfers opvallend lager dan deze van de voorgaande jaren (*Ibid.*, p. 46).

Ondanks de bedenkingen die verzoeker maakt, bevindt de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich nog steeds onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van het leger en de politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiietische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het Koerdische referendum en de problemen in Koerdistan (Verzoekschrift, bijlagen 18-20) of het gegeven dat er zware repressie bestaat tegen IS-strijders (Verzoekschrift, bijlagen 14-17) een rechtstreekse negatieve impact hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of

onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.16. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden

naar voor gebracht waaruit blijkt dat hij meer dan een ander persoon een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot het onderzoek naar de subsidiaire bescherming toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er kan geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN